

Arrest

nr. 152 008 van 8 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat I. MOHAMMAD en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Pakistaans staatsburger te zijn van de Waraich Jatt kaste, afkomstig uit het dorp Dheerke Kalan, gelegen in de provincie Punjab. In 2013 nam uw vriend F.(...) M.(...) u mee naar meetings van de politieke partij PML-Q. In augustus 2013 maakte F.(...), die zelf voorzitter was van de jongerendafdeling van de partij, u vicevoorzitter. Begin januari 2014 geraakte u betrokken bij een gevecht tussen F.(...) en een man met de roepnaam M.(...), tevens de broer van A.(...) S.(...), lid van de rivaliserende partij PML-N. M.(...) geraakte hierbij gewond, waarop A.(...) S.(...)wraak wilde nemen op jullie. Hoewel er eerst overeen gekomen was dat jullie zich zouden verzoenen met elkaar, zag A.(...) S.(...) hier later van af. Op 8 maart 2014 hield jullie jongerendafdeling een bijeenkomst in een huis in het

dorp Shadiwal met het oog op de komende lokale verkiezingen. Op een bepaald moment arriveerde A.(...)S.(...) er met een vijftal andere personen. Uw partijgenoten, die buiten waren, werden door hen beschoten. F.(...) werd in het hoofd geraakt en overleed; een zekere I.(...) raakte gewond. U was op het moment van de schietpartij in het huis en kon ontkomen. U ging naar Gujrat en nam daar de bus naar Sialkot, waar u twee dagen bij een vriend logeerde. Van uw vader vernam u dat uw belagers de dag van de aanval nog naar jullie huis waren gekomen op zoek naar u. Uw vader gebood u om niet meer naar huis te komen. U moest naar een vriend van hem in Karachi gaan. U gehoorzaamde en arriveerde op 12 maart in Karachi. U verbleef er bij de vriend van uw vader, die u ook aan werk hielp. In augustus 2014 kwam A.(...) S.(...) met enkele mannen naar de boerderij van uw vader. Zijn belagers schoten in de lucht en uitten bedreigingen aan uw adres. Uw vader meldde dit incident bij de politie maar zonder resultaat. Eind september 2014 werd u in Karachi beschoten. Na dit incident werd de vriend van uw vader opgebeld door A.(...)S.(...). Hij zei hem dat u de volgende keer niet gespaard zou worden. Daarop ging u naar een vriend die in dezelfde winkel werkte als u, maar in een andere wijk van Karachi woonde. U verbleef één à twee dagen bij hem. Nadat u met een smokkelaar had gesproken, vertrok u naar Quetta. U verliet Pakistan op 3 oktober 2014. Via Iran en Turkije reisde u naar Griekenland. Na een verblijf van twee en een halve maand in Griekenland reisde u met een vals paspoort verder. Onderweg naar Duitsland werd u op 4 mei 2015 op de luchthaven van Zaventem staande gehouden. Omdat uw reisdocumenten (ver)vals(t) waren, werd u niet toegelaten tot het grondgebied. Er werd u een inreisverbod (bijlage 13sexies) en een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betekend. Hierna werd u overgebracht naar het centrum voor illegalen te Brugge. De repatriëring die voorzien was voor 2 juli 2015 werd geannuleerd nadat u op 1 juli 2015 asiel had aangevraagd.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een attest van PML-Q aangaande uw functie binnen de partij, een brief van uw advocaat in Pakistan, een overlijdensattest van F.(...) s/o A.(...) D.(...), een medisch attest in verband met de verwondingen van I.(...) s/o N.(...) M.(...), twee First Information Reports en enkele Belgische medische stukken op uw naam.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst zou hebben verlaten omwille van de problemen die voortgevloeid zouden zijn uit uw activiteiten voor de oppositiepartij PML-Q. Een vechtpartij tussen u en F.(...) M.(...) voorzitter van de lokale jeugdafdeling van PML-Q, enerzijds en de broer van A.(...) S.(...), een lokale medestander van de rivaliserende partij PML-N, anderzijds, vormde de directe aanleiding van uw problemen. Omwille van jullie betrokkenheid bij deze vechtpartij en jullie lidmaatschap van PML-Q werden u en F.(...) M.(...) gevisieerd door A.(...)S.(...). Bij een schietpartij op 8 maart 2014 werd F.(...) M.(...) dodelijk getroffen. U kon ontkomen en dook hierna onder in Karachi. A.(...) S.(...) zou u uiteindelijk ook daar teruggevonden hebben. Na uw vertrek zouden uw ouders van hun gronden verjaagd zijn door A.(...)S.(...). (CGVS d.d.24/07/2015, p.12, 14-15, 18, 21, 22)

Er dient echter te worden besloten dat u de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u pas ruime tijd na uw aankomst in België asiel hebt aangevraagd bij de bevoegde autoriteiten. Bij de controle van uw reisdocumenten na aankomst op de luchthaven van Zaventem op 4 mei 2015, werd vastgesteld dat deze documenten (ver)vals(t) waren. Hierop werd u de toegang tot het grondgebied ontzegd en werd u overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge met het oog op uw repatriëring naar Pakistan. Pas op 1 juli 2015 vroeg u asiel aan. Hierdoor werd de repatriëring, die voorzien was voor de dag nadien, geannuleerd. Een dergelijke laattijdige asielaanvraag – ongeveer twee maanden na uw aankomst in België en overplaatsing naar het centrum voor illegalen te Brugge met het oog op uw repatriëring – vormt reeds een ernstige tegenindicatie voor de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging in uw land van herkomst en de feiten waarop deze vrees gebaseerd is. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij zo snel mogelijk na aankomst in het opvangland zijn nood aan internationale bescherming kenbaar maakt. Dit geldt des te meer voor personen die de toegang tot het grondgebied ontzegd werd en vastgehouden worden met het oog op repatriëring. Bovendien had u zelf aangegeven dat u vanuit Griekenland – het land waar u het vliegtuig naar België had genomen - vertrokken was met het uitdrukkelijke doel om asiel aan te vragen. (CGVS, p.11) Het feit dat u van plan was geweest dit in Duitsland te doen omdat u daar een neef had die asiel had aangevraagd (CGVS, p.11), doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen. Uw situatie in België was van bij aankomst zeer precair – u

had (ver)vals(t)je reisdocumenten gebruikt en werd direct overgebracht naar een gesloten centrum – en uit uw verklaringen blijkt dat u voor uw vertrek naar België al notie had van de asielprocedure.

Voorts dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk maakt dat u vicevoorzitter was van de jongerenafdeling van PML-Q in de regio Shadiwal. Zo dient ten eerste vastgesteld te worden dat uw verklaringen aangaande uw functie bezwaarlijk aannemelijk kunnen worden genoemd. Hoewel u enerzijds aangaf dat u vicevoorzitter was geweest van een jongerenafdeling van PML-Q, beweerde u anderzijds officieel geen lid te zijn geweest van deze partij. U beweerde ook geen lidkaart te hebben gehad. (CGVS, p.25, 29) Er kan bezwaarlijk ingezien worden hoe een persoon een dergelijke functie zou kunnen bekleden zonder officieel lidmaatschap. Hiermee geconfronteerd, stelde u in zeer vage bewoordingen dat men u “permanent” zou maken na de lokale verkiezingen. Gevraagd naar wat precies men permanent zou maken, verwees u naar de functie van voorzitter. (CGVS, p.29) Later voegde u hier nog aan toe dat men u na de lokale verkiezingen voorzitter van de jongerenafdeling zou maken en F.(...) M.(...), die die functie tot dan toe zou behouden, doorgeschoven zou worden. (CGVS, p.30) Dit alles biedt echter nog steeds geen antwoord op de initiële vraag, met name hoe u vicevoorzitter had kunnen zijn zonder lid van de partij te zijn. Hierbij dient bovendien te worden gewezen op één van uw andere antwoorden. Nadat u eerst had verteld hoe u “permanent” voorzitter zou worden na de lokale verkiezingen (supra) werd u, ter verduidelijking, gevraagd of u überhaupt officieel vicevoorzitter was geweest, waarop u aangaf dat u het misschien was geweest aangezien F.(...) M.(...) het u had verteld. (CGVS, p.29) Dat u niet met zekerheid zou kunnen zeggen of u al dan niet officieel de functie van vicevoorzitter van de jongerenafdeling hebt gehad, is tevens niet geloofwaardig te noemen indien u werkelijk deze rol had gehad. In het verlengde hiervan dient eveneens vastgesteld te worden dat het weinig aannemelijk te noemen is dat iemand die deze rol zou hebben vervuld niet zou weten of PML-Q lidkaarten geeft aan zijn leden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die afkomstig is van de partij zelf (zie administratief dossier) blijkt alvast dat dit het geval is. Uw onwetendheid op dit punt onderbouwt verder de onaannemelijkheid van uw verklaringen aangaande uw positie binnen PML-Q.

Voorts dient vastgesteld te worden dat uw kennis van een aantal algemene zaken betreffende PML-Q – u kon namen geven van enkele hooggeplaatste leden van de partij en wist dat het symbool van de partij bij de verkiezingen een fiets is (CGVS, p.27-28) – niet opweegt tegen uw onwetendheid op andere vlakken. Zo gaf u inconsistente antwoorden aangaande het aantal door PML-Q behaalde zetels bij de nationale en provinciale verkiezingen van 2013. In eerste instantie gaf u aan dat de partij nationaal twee zetels had gehaald, daarna dat ze twee zetels op provinciaal niveau had gehaald, om dan te zeggen dat ze nationaal “misschien één” zetel had gehaald. (CGVS, p.28) Uw laatste antwoorden komen bovendien niet overeen met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt immers dat PML-Q (in de informatie ook ‘PML’ genoemd) nationaal twee zetels haalde en in de provinciale raad van Punjab acht zetels. Bovendien kon u slechts één van de verkozenen van PML-Q voor de provinciale raad bij naam noemen (CGVS, p.28) en bleek u geen enkele verkozenen van de partij in de nationale vergadering te kunnen noemen (CGVS, p.31). Nochtans blijkt uit de voormelde informatie dat de persoon die u als kandidaat voor PML-Q in uw eigen district had genoemd (Parvez Ilahi, Pervaiz Elahi; CGVS, p.28) één van de twee verkozenen voor deze nationale vergadering is. Verder waren uw verklaringen aangaande de voornaamste programmapunten van PML-Q uiterst vaag – u stelde enkel dat de partij “werkt voor de vooruitgang van het land” en veel voor het land heeft gedaan (CGVS, p.30) – en kon u geen enkel punt geven waarop de PML-Q zich onderscheidt (CGVS, p.30). Ten slotte dient vastgesteld te worden dat u niet bleek te weten waarvoor de Q in de naam ‘PML-Q’ (of Q-league) staat (CGVS, p.30), en dit terwijl deze letter de partij onderscheidt van andere afsplitsingen zoals de PML-N. Van een persoon die beweert vicevoorzitter van een jeugdafdeling van de partij te zijn, mag evenwel verwacht worden dat hij weet waarvoor de afkorting van de partijnaam staat, hij op de hoogte is van de resultaten van zijn partij bij de laatste nationale en regionale verkiezingen en hij een voldoende kennis heeft van de personen die hierbij verkozen werden (zeker gezien het kleine aantal), en dat hij blijk geeft enigszins op de hoogte te zijn van het partijprogramma.

Het geheel van de bovenstaande vaststellingen ondermijnt in ernstige mate de door u verklaarde functie die u zou hebben bekleed binnen (en uw activisme voor) PML-Q. Niet enkel ondermijnt dit de algemene geloofwaardigheid van uw asielverklaringen, het ondermijnt eveneens uw asielrelaas zelf, daar uit uw verklaringen blijkt dat uw belager u tot op heden zou viseren niet enkel omwille van een gevecht waarbij u betrokken zou zijn geweest, maar ook omwille van uw lidmaatschap bij PML-Q. (CGVS, p.22, 23)

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondermijnd door de volgende vaststellingen:

Cedoca, de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal heeft contact opgenomen de PML-Q in Punjab in een poging om bepaalde elementen van uw asielrelaas te onderzoeken (een verslag van dit contact werd toegevoegd aan het administratieve dossier). De gecontacteerde persoon was op de hoogte van een schietincident in Shadiwal op 8 maart 2014 waarbij leden van PML-Q betrokken waren en één lid dodelijk geraakt was door een kogel. Hoewel hij niet zeker was van de naam van het slachtoffer – hij dacht dat het slachtoffer H.(...) C.(...) heette – wist hij wel dat deze persoon een vicevoorzitter van de jongerenafdeling van Shadiwal was. Alvast dit laatste is in tegenstrijd met uw eigen verklaringen aangezien u beweerde dat het dodelijk slachtoffer, uw vriend F.(...) M.(...), voorzitter was van uw jongerenafdeling. (CGVS, p.25) De contactpersoon sprak ook over verschillende gewonden (naast het dodelijk slachtoffer). Uit uw verklaringen daarentegen bleek dat er slechts één iemand gewond was geraakt, met name I.(...). S.(...), de enige andere persoon die buiten zou zijn geweest op het moment dat er werd geschoten – u noemde vijf aanwezigen op, waarvan u en nog één persoon binnen zouden zijn geweest op het moment van de schietpartij (CGVS, p.14, 16) -, zou volgens u niet gewond zijn geraakt. (CGVS, p.16) Deze inconsistenties betreffen een kernelement van uw asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnd wordt.

Voorts bleken uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal aangaande de vermeende problemen in Karachi incoherent op twee punten. Zo verklaarde u aanvankelijk dat uw belager en twee andere mannen naar Karachi kwamen en u hebben aangevallen. Gevraagd wanneer deze aanval dan plaatsvond, stelde u plots dat ze u nog niet hadden aangevallen in Karachi en dat u te weten kwam dat deze mannen daar waren, waarna u naar een andere wijk ging. (CGVS, p.18) Toen u daarop werd gevraagd of u wel of niet aangevallen werd, antwoordde u dan weer dat u op een dag ergens naartoe ging en er werd geschoten maar dat u dit “niet zo had gevoeld”. Gevraagd wat u met dit laatste bedoelde, verwees u in het algemeen naar de omstandigheden in Karachi en voegde er aan toe dat u op dat moment nog dacht dat er mogelijk op iemand anders gevuurd werd. Even later stelde u dan weer dat wel degelijk op u geschoten werd maar dat u het gered had. (CGVS, p.18) Indien dit werkelijk het geval zou zijn geweest, rijst evenwel de vraag waarom u het incident eerst nog had omschreven als een voorval waarbij u wel zou hebben gemerkt dat er geschoten werd maar dit niet zou hebben aangevoeld als een aanval. Dergelijke incoherente verklaringen zijn bezwaarlijk aannemelijk te noemen. Ten slotte dient nog te worden gewezen op enkele inconsistenties tussen uw verklaringen en de twee First Information Reports (FIRs), i.e. de registratie van een klacht door de politie. In de FIR die handelt over het vermeende incident op 10 augustus 2014 waarbij uw vader belaagd zou zijn op zijn boerderij, wordt door de klager, i.c. uw vader, gesteld dat de oorzaak van dit incident lag in het feit dat hij zelf lid was van PML-Q. Nergens is er sprake van dat een conflict tussen u en A.(...)S.(...)aan de basis zou liggen van dit incident, zoals afgeleid kan worden uit uw asielverklaringen. Bovendien hebt u zelf nergens aangegeven dat uw vader persoonlijk problemen zou hebben gekend met uw belager omdat hij zelf ook lid was van PML-Q. Deze vaststelling ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas. Immers, indien het conflict tussen u en A.(...) S.(...)werkelijk aan de basis zou liggen van dit vervolgingsfeit, mag verwacht worden dat uw vader hiervan bij de politie enige melding zou maken.

Verder dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat de voornaamste ‘dader’ bij zowel het incident op 10 augustus 2014, als bij de schietpartij op 8 maart 2014 A.(...) S.(...) zou zijn geweest. Dit blijkt echter niet zonder meer uit de door u neergelegde FIRs. Zij vermelden respectievelijk een zekere A.(...) M.(...) s/o M.(...) I.(...) en ene A.(...)S.(...) s/o S.(...)I.(...). Uit de FIRs kan bijgevolg niet afgeleid worden dat de hoofddader bij beide feiten dezelfde persoon was.

Op basis van het geheel van de bovenstaande verklaringen besluit ik dat u er niet in slaagt het door u aangebrachte asielrelaas aannemelijk te maken. De door u neergelegde documenten die verband houden met dit asielrelaas – de twee FIRs, het overlijdensattest van F.(...) s/o A.(...) D.(...), het medische attest op naam van I.(...) s/o N.(...) M.(...), de brief van uw advocaat in Pakistan en het attest van PML-Q vermogen niet om deze conclusie te wijzigen.

Vooreerst dient te worden gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd aangaande corruptie in de Pakistaanse maatschappij. Uit voormelde informatie blijkt dat corruptie in het Pakistaanse staatsapparaat en de samenleving wijdverspreid is. Het komt frequent voor dat politici, ambtenaren, politielui, gerechtelijk personeel of militairen hun functie voor persoonlijk gewin misbruiken. De beschikbare informatie wijst erop dat tal van uitvoerders van openbare functies vatbaar zijn voor corruptie en documentenfraude begaan. Daar de neutraliteit van functionarissen in vraag gesteld kan worden biedt de authenticiteit van een bepaald attest of document bovendien geen garantie voor

de juistheid van de informatie die het bevat. De bewijswaarde van documenten en attesten die door Pakistaanse overheidsinstanties afgeleverd worden, wordt dan ook ondermijnd door de verreikende corruptie die de werking van deze instellingen kenmerkt. De corruptie beperkt zich evenwel niet tot het staatsapparaat. Ook in de private sector komt corruptie veelvuldig voor. Uit de informatie blijkt dat valse berichtgeving in de pers niet ongebruikelijk is in Pakistan. Gelet op de voorgaande informatie is de objectieve bewijswaarde van de door u neergelegde documenten dan ook beperkt te noemen. Dit laatste geldt des te meer daar u enkel faxkopies van de documenten hebt neergelegd, zodat de authenticiteit van de documenten en hun inhoud niet nagegaan kunnen worden. Bijgevolg kunnen zij de aannemelijkheid van uw asielrelaas niet herstellen. Bovendien zij nog opgemerkt dat u geen enkel bewijs van uw persoonlijke identiteit neerlegt, zodat het niet zonder meer vaststaat dat u daadwerkelijk de genoemde U.(...) I.(...) bent waarvan in de door u voorgelegde Pakistaanse documenten sprake is.

De Belgische medische stukken ten slotte, bevatten geen informatie aangaande de vermeende problemen in Pakistan, noch tonen zij aan dat u een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou lopen bij een eventuele terugkeer naar Pakistan.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt bovendien niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek spitst zich onder meer toe op mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land

actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, ethno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 1, A, 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 1 en § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van de het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“(…)Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst zou hebben verlaten omwille van de problemen die voortgevloeid zouden zijn uit uw activiteiten voor de oppositiepartij PML-Q. Een vechtpartij tussen u en F.(…) M.(…) voorzitter van de lokale jeugdafdeling van PML-Q, enerzijds en de broer van A.(…) S.(…), een lokale medestander van de rivaliserende partij PML-N, anderzijds, vormde de directe aanleiding van uw problemen. Omwille van jullie betrokkenheid bij deze vechtpartij en jullie lidmaatschap van PML-Q werden u en F.(…) M.(…) gevisieerd door A.(…)S.(…). Bij een schietpartij op 8 maart 2014 werd F.(…) M.(…) dodelijk getroffen. U kon ontkomen en dook hierna onder in Karachi. A.(…) S.(…)zou u uiteindelijk ook daar teruggevonden hebben. Na uw vertrek zouden uw ouders van hun gronden verjaagd zijn door A.(…)S.(…). (CGVS d.d.24/07/2015, p.12, 14-15, 18, 21, 22)

Er dient echter te worden besloten dat u de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u pas ruime tijd na uw aankomst in België asiel hebt aangevraagd bij de bevoegde autoriteiten. Bij de controle van uw reisdocumenten na aankomst op de luchthaven van Zaventem op 4 mei 2015, werd vastgesteld dat deze documenten (ver)vals(t) waren. Hierop werd u de toegang tot het grondgebied ontzegd en werd u overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge met het oog op uw repatriëring naar Pakistan. Pas op 1 juli 2015 vroeg u asiel aan. Hierdoor werd de repatriëring, die voorzien was voor de dag nadien, geannuleerd. Een dergelijke laattijdige asielaanvraag – ongeveer twee maanden na uw aankomst in België en overplaatsing naar het centrum voor illegalen te Brugge met het oog op uw repatriëring – vormt reeds een ernstige tegenindicatie voor de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging in uw land van herkomst en de feiten waarop deze vrees gebaseerd is. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij zo snel mogelijk na aankomst in het opvangland zijn nood aan internationale

bescherming kenbaar maakt. Dit geldt des te meer voor personen die de toegang tot het grondgebied ontzegd werd en vastgehouden worden met het oog op repatriëring. Bovendien had u zelf aangegeven dat u vanuit Griekenland – het land waar u het vliegtuig naar België had genomen - vertrokken was met het uitdrukkelijke doel om asiel aan te vragen. (CGVS, p.11) Het feit dat u van plan was geweest dit in Duitsland te doen omdat u daar een neef had die asiel had aangevraagd (CGVS, p.11), doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen. Uw situatie in België was van bij aankomst zeer precair – u had (ver)vals(t)e reisdocumenten gebruikt en werd direct overgebracht naar een gesloten centrum – en uit uw verklaringen blijkt dat u voor uw vertrek naar België al notie had van de asielprocedure.

Voorts dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk maakt dat u vicevoorzitter was van de jongerenafdeling van PML-Q in de regio Shadiwal. Zo dient ten eerste vastgesteld te worden dat uw verklaringen aangaande uw functie bezwaarlijk aannemelijk kunnen worden genoemd. Hoewel u enerzijds aangaf dat u vicevoorzitter was geweest van een jongerenafdeling van PML-Q, beweerde u anderzijds officieel geen lid te zijn geweest van deze partij. U beweerde ook geen lidkaart te hebben gehad. (CGVS, p.25, 29) Er kan bezwaarlijk ingezien worden hoe een persoon een dergelijke functie zou kunnen bekleden zonder officieel lidmaatschap. Hiermee geconfronteerd, stelde u in zeer vage bewoordingen dat men u “permanent” zou maken na de lokale verkiezingen. Gevraagd naar wat precies men permanent zou maken, verwees u naar de functie van voorzitter. (CGVS, p.29) Later voegde u hier nog aan toe dat men u na de lokale verkiezingen voorzitter van de jongerenafdeling zou maken en F.(...) M.(...), die die functie tot dan toe zou behouden, doorgeschoven zou worden. (CGVS, p.30) Dit alles biedt echter nog steeds geen antwoord op de initiële vraag, met name hoe u vicevoorzitter had kunnen zijn zonder lid van de partij te zijn. Hierbij dient bovendien te worden gewezen op één van uw andere antwoorden. Nadat u eerst had verteld hoe u “permanent” voorzitter zou worden na de lokale verkiezingen (supra) werd u, ter verduidelijking, gevraagd of u überhaupt officieel vicevoorzitter was geweest, waarop u aangaf dat u het misschien was geweest aangezien F.(...) M.(...) het u had verteld. (CGVS, p.29) Dat u niet met zekerheid zou kunnen zeggen of u al dan niet officieel de functie van vicevoorzitter van de jongerenafdeling hebt gehad, is tevens niet geloofwaardig te noemen indien u werkelijk deze rol had gehad. In het verlengde hiervan dient eveneens vastgesteld te worden dat het weinig aannemelijk te noemen is dat iemand die deze rol zou hebben vervuld niet zou weten of PML-Q lidkaarten geeft aan zijn leden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die afkomstig is van de partij zelf (zie administratief dossier) blijkt alvast dat dit het geval is. Uw onwetendheid op dit punt onderbouwt verder de onaannemelijkheid van uw verklaringen aangaande uw positie binnen PML-Q.

Voorts dient vastgesteld te worden dat uw kennis van een aantal algemene zaken betreffende PML-Q – u kon namen geven van enkele hooggeplaatste leden van de partij en wist dat het symbool van de partij bij de verkiezingen een fiets is (CGVS, p.27-28) – niet opweegt tegen uw onwetendheid op andere vlakken. Zo gaf u inconsistente antwoorden aangaande het aantal door PML-Q behaalde zetels bij de nationale en provinciale verkiezingen van 2013. In eerste instantie gaf u aan dat de partij nationaal twee zetels had gehaald, daarna dat ze twee zetels op provinciaal niveau had gehaald, om dan te zeggen dat ze nationaal “misschien één” zetel had gehaald. (CGVS, p.28) Uw laatste antwoorden komen bovendien niet overeen met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt immers dat PML-Q (in de informatie ook ‘PML’ genoemd) nationaal twee zetels haalde en in de provinciale raad van Punjab acht zetels. Bovendien kon u slechts één van de verkozenen van PML-Q voor de provinciale raad bij naam noemen (CGVS, p.28) en bleek u geen enkele verkozenen van de partij in de nationale vergadering te kunnen noemen (CGVS, p.31). Nochtans blijkt uit de voormelde informatie dat de persoon die u als kandidaat voor PML-Q in uw eigen district had genoemd (Parvez Ilahi, Pervaiz Elahi; CGVS, p.28) één van de twee verkozenen voor deze nationale vergadering is. Verder waren uw verklaringen aangaande de voornaamste programmapunten van PML-Q uiterst vaag – u stelde enkel dat de partij “werkt voor de vooruitgang van het land” en veel voor het land heeft gedaan (CGVS, p.30) – en kon u geen enkel punt geven waarop de PML-Q zich onderscheidt (CGVS, p.30). Ten slotte dient vastgesteld te worden dat u niet bleek te weten waarvoor de Q in de naam ‘PML-Q’ (of Q-league) staat (CGVS, p.30), en dit terwijl deze letter de partij onderscheidt van andere afsplitsingen zoals de PML-N. Van een persoon die beweert vicevoorzitter van een jeugdafdeling van de partij te zijn, mag evenwel verwacht worden dat hij weet waarvoor de afkorting van de partijnaam staat, hij op de hoogte is van de resultaten van zijn partij bij de laatste nationale en regionale verkiezingen en hij een voldoende kennis heeft van de personen die hierbij verkozen werden (zeker gezien het kleine aantal), en dat hij blijk geeft enigszins op de hoogte te zijn van het partijprogramma.

Het geheel van de bovenstaande vaststellingen ondermijnt in ernstige mate de door u verklaarde functie die u zou hebben bekleed binnen (en uw activisme voor) PML-Q. Niet enkel ondermijnt dit de algemene geloofwaardigheid van uw asielverklaringen, het ondermijnt eveneens uw asielrelaas zelf, daar uit uw verklaringen blijkt dat uw belager u tot op heden zou viseren niet enkel omwille van een gevecht waarbij u betrokken zou zijn geweest, maar ook omwille van uw lidmaatschap bij PML-Q. (CGVS, p.22, 23)

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondermijnd door de volgende vaststellingen:

Cedoca, de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal heeft contact opgenomen de PML-Q in Punjab in een poging om bepaalde elementen van uw asielrelaas te onderzoeken (een verslag van dit contact werd toegevoegd aan het administratieve dossier). De gecontacteerde persoon was op de hoogte van een schietincident in Shadiwal op 8 maart 2014 waarbij leden van PML-Q betrokken waren en één lid dodelijk geraakt was door een kogel. Hoewel hij niet zeker was van de naam van het slachtoffer – hij dacht dat het slachtoffer H.(...) C.(...) heette – wist hij wel dat deze persoon een vicevoorzitter van de jongerenafdeling van Shadiwal was. Alvast dit laatste is in tegenstrijd met uw eigen verklaringen aangezien u beweerde dat het dodelijk slachtoffer, uw vriend F.(...) M.(...), voorzitter was van uw jongerenafdeling. (CGVS, p.25) De contactpersoon sprak ook over verschillende gewonden (naast het dodelijk slachtoffer). Uit uw verklaringen daarentegen bleek dat er slechts één iemand gewond was geraakt, met name I.(...). S.(...), de enige andere persoon die buiten zou zijn geweest op het moment dat er werd geschoten – u noemde vijf aanwezigen op, waarvan u en nog één persoon binnen zouden zijn geweest op het moment van de schietpartij (CGVS, p.14, 16) -, zou volgens u niet gewond zijn geraakt. (CGVS, p.16) Deze inconsistenties betreffen een kernelement van uw asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnd wordt.

Voorts bleken uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal aangaande de vermeende problemen in Karachi incoherent op twee punten. Zo verklaarde u aanvankelijk dat uw belager en twee andere mannen naar Karachi kwamen en u hebben aangevallen. Gevraagd wanneer deze aanval dan plaatsvond, stelde u plots dat ze u nog niet hadden aangevallen in Karachi en dat u te weten kwam dat deze mannen daar waren, waarna u naar een andere wijk ging. (CGVS, p.18) Toen u daarop werd gevraagd of u wel of niet aangevallen werd, antwoordde u dan weer dat u op een dag ergens naartoe ging en er werd geschoten maar dat u dit “niet zo had gevoeld”. Gevraagd wat u met dit laatste bedoelde, verwees u in het algemeen naar de omstandigheden in Karachi en voegde er aan toe dat u op dat moment nog dacht dat er mogelijk op iemand anders gevuurd werd. Even later stelde u dan weer dat wel degelijk op u geschoten werd maar dat u het gered had. (CGVS, p.18) Indien dit werkelijk het geval zou zijn geweest, rijst evenwel de vraag waarom u het incident eerst nog had omschreven als een voorval waarbij u wel zou hebben gemerkt dat er geschoten werd maar dit niet zou hebben aangevoeld als een aanval. Dergelijke incoherente verklaringen zijn bezwaarlijk aannemelijk te noemen. Ten slotte dient nog te worden gewezen op enkele inconsistenties tussen uw verklaringen en de twee First Information Reports (FIRs), i.e. de registratie van een klacht door de politie. In de FIR die handelt over het vermeende incident op 10 augustus 2014 waarbij uw vader belaagd zou zijn op zijn boerderij, wordt door de klager, i.c. uw vader, gesteld dat de oorzaak van dit incident lag in het feit dat hij zelf lid was van PML-Q. Nergens is er sprake van dat een conflict tussen u en A.(...)S.(...)aan de basis zou liggen van dit incident, zoals afgeleid kan worden uit uw asielverklaringen. Bovendien hebt u zelf nergens aangegeven dat uw vader persoonlijk problemen zou hebben gekend met uw belager omdat hij zelf ook lid was van PML-Q. Deze vaststelling ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas. Immers, indien het conflict tussen u en A.(...) S.(...)werkelijk aan de basis zou liggen van dit vervolgingsfeit, mag verwacht worden dat uw vader hiervan bij de politie enige melding zou maken.

Verder dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat de voornaamste ‘dader’ bij zowel het incident op 10 augustus 2014, als bij de schietpartij op 8 maart 2014 A.(...) S.(...) zou zijn geweest. Dit blijkt echter niet zonder meer uit de door u neergelegde FIRs. Zij vermelden respectievelijk een zekere A.(...) M.(...) s/o M.(...) I.(...) en ene A.(...)S.(...) s/o S.(...)I.(...). Uit de FIRs kan bijgevolg niet afgeleid worden dat de hoofddader bij beide feiten dezelfde persoon was.

Op basis van het geheel van de bovenstaande verklaringen besluit ik dat u er niet in slaagt het door u aangebrachte asielrelaas aannemelijk te maken. De door u neergelegde documenten die verband houden met dit asielrelaas – de twee FIRs, het overlijdensattest van F.(...) s/o A.(...) D.(...), het medische attest op naam van I.(...) s/o N.(...) M.(...), de brief van uw advocaat in Pakistan en het attest van PML-Q vermogen niet om deze conclusie te wijzigen.

Vooreerst dient te worden gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd aangaande corruptie in de Pakistaanse maatschappij. Uit voormelde informatie blijkt dat corruptie in het Pakistaanse staatsapparaat en de samenleving wijdverspreid is. Het komt frequent voor dat politici, ambtenaren, politielui, gerechtelijk personeel of militairen hun functie voor persoonlijk gewin misbruiken. De beschikbare informatie wijst erop dat tal van uitvoerders van openbare functies vatbaar zijn voor corruptie en documentenfraude begaan. Daar de neutraliteit van functionarissen in vraag gesteld kan worden biedt de authenticiteit van een bepaald attest of document bovendien geen garantie voor de juistheid van de informatie die het bevat. De bewijswaarde van documenten en attesten die door Pakistaanse overheidsinstanties afgeleverd worden, wordt dan ook ondermijnd door de verreikende corruptie die de werking van deze instellingen kenmerkt. De corruptie beperkt zich evenwel niet tot het staatsapparaat. Ook in de private sector komt corruptie veelvuldig voor. Uit de informatie blijkt dat valse berichtgeving in de pers niet ongebruikelijk is in Pakistan. Gelet op de voorgaande informatie is de objectieve bewijswaarde van de door u neergelegde documenten dan ook beperkt te noemen. Dit laatste geldt des te meer daar u enkel faxkopies van de documenten hebt neergelegd, zodat de authenticiteit van de documenten en hun inhoud niet nagegaan kunnen worden. Bijgevolg kunnen zij de aannemelijkheid van uw asielrelaas niet herstellen. Bovendien zij nog opgemerkt dat u geen enkel bewijs van uw persoonlijke identiteit neerlegt, zodat het niet zonder meer vaststaat dat u daadwerkelijk de genoemde U.(...) I.(...) bent waarvan in de door u voorgelegde Pakistaanse documenten sprake is.

De Belgische medische stukken ten slotte, bevatten geen informatie aangaande de vermeende problemen in Pakistan, noch tonen zij aan dat u een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou lopen bij een eventuele terugkeer naar Pakistan.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt bovendien niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.” Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat hij geen asiel wilde aanvragen in België, maar in Duitsland gelet op zijn aldaar verblijvende familielid en hij gelet op de situatie van een “medeverblijver” tot op het laatste moment hoopte het centrum te kunnen verlaten en alsnog naar Duitsland te gaan, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn nalatige houding geenszins kan verschonen. Immers, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna of minstens bij het manifesteren van deze problemen bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relatieveert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door hem geschetste problemen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekers asielaanvraag niet om redenen van overmacht laattijdig werd ingediend, doch dat het eerder een eigen keuze van verzoeker betrof, die hij niet op afdoende wijze weet te vergoelijken. Een dergelijke laattijdige asielaanvraag – ongeveer twee maanden na verzoekers aankomst in België en overplaatsing naar het centrum voor illegalen te Brugge met het oog op zijn repatriëring – vormt wel degelijk een ernstige tegenindicatie voor de geloofwaardigheid van de door verzoeker verklaarde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst en de feiten waarop deze vrees gebaseerd is. Bovendien had verzoeker zelf aangegeven dat hij vanuit Griekenland – het land waar hij het vliegtuig naar België had genomen - vertrokken was met het uitdrukkelijke doel om asiel aan te vragen (stuk 5, gehoorverslag, p.11). Het feit dat verzoeker van plan was geweest dit in Duitsland te doen omdat hij daar een neef had die asiel had aangevraagd (stuk 5, gehoorverslag, p.11) doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen. Ook de situatie van een “medeverblijver” de het centrum had kunnen verlaten, doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker tot het allerlaatste moment wachtte om een asielaanvraag in te dienen. Een dergelijke houding doet wel degelijk afbreuk aan de beweerde nood aan bescherming.

Waar verzoeker stelt dat er in de informatie die werd bijgebracht door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt vermeld dat er lidkaarten worden gegeven doch dat dit enkel de volwassenafdeling betreft en niet de jeugdafdeling, kan verzoeker evenmin afbreuk doen aan de

voormelde vaststellingen. Verzoeker verklaarde officieel geen lid te zijn geweest van de partij, maar wel vicevoorzitter te zijn geweest van een jongerenafdeling van PML-Q (stuk 5, gehoorverslag, p. 25, 29). Er kan bezwaarlijk ingezien worden hoe een persoon een dergelijke functie zou kunnen bekleden zonder officieel lidmaatschap. Hiermee geconfronteerd, stelde verzoeker in zeer vage bewoordingen dat men hem "permanent" zou maken na de lokale verkiezingen. Gevraagd naar wat precies men permanent zou maken, verwees verzoeker naar de functie van voorzitter (stuk 5, gehoorverslag, p. 29). Later voegde verzoeker hier nog aan toe dat men hem na de lokale verkiezingen voorzitter van de jongerenafdeling zou maken en F. M., die die functie tot dan toe zou behouden, doorgeschoven zou worden (stuk 5, gehoorverslag, p. 30). Dit alles biedt echter nog steeds geen antwoord op de initiële vraag, met name hoe verzoeker vicevoorzitter had kunnen zijn zonder lid van de partij te zijn. Waar hij in onderhavig verzoekschrift zijn verklaringen slechts herhaalt, biedt hij nog steeds geen concreet antwoord op een eenvoudige vraag. Dat er in de informatie aanwezig in het administratief dossier geen opsplitsing wordt gemaakt naar leden van de jeugdafdeling doet hier geen afbreuk aan. Als men hem daadwerkelijk vicevoorzitter had gemaakt en hij zelfs in de running was om voorzitter te worden kan niet worden ingezien dat hij geen officieel lid zou zijn van deze partij en derhalve niet in het bezit van een lidkaart.

Waar verzoeker aangeeft dat hij zich had vergist met betrekking tot het aantal behaalde zetels en dat hij op heel wat vragen wel het juiste antwoord wist, dient te worden opgemerkt dat dit geen afbreuk kan doen aan de desbetreffend gedane vaststellingen. Het is overigens het geheel van de gedane vaststellingen die zijn geloofwaardigheid inzake de door hem verklaarde functie die hij zou hebben bekleed binnen (en zijn activisme voor) PML-Q en inzake zijn asielrelaas ondermijnen. Van een persoon die beweert vicevoorzitter van een jeugdafdeling van de partij te zijn, mag evenwel verwacht worden dat hij weet waarvoor de afkorting van de partijnaam staat, hij op de hoogte is van de resultaten van zijn partij bij de laatste nationale en regionale verkiezingen en hij een voldoende kennis heeft van de personen die hierbij verkozen werden (zeker gezien het kleine aantal), en dat hij blijk geeft enigszins op de hoogte te zijn van het partijprogramma.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt blijkt uit de informatie aanwezig in het administratief dossier niet dat de persoon waarmee CEDOCA contact opnam voortdurend aangaf dat hij niet zeker is maar dat hij erover gehoord heeft. Hoewel de contactpersoon niet zeker was van de naam van het slachtoffer wist hij wel dat deze persoon een vicevoorzitter van de jongerenafdeling van Shadiwal was, hetgeen in tegenstrijd is met verzoekers eigen verklaringen aangezien hij beweerde dat het dodelijk slachtoffer, zijn vriend F.M., zijnde de voorzitter van de jongerenafdeling was. (stuk 5, gehoorverslag, p. 25) De contactpersoon sprak ook over verschillende gewonden (naast het dodelijk slachtoffer), terwijl uit verzoekers verklaringen daarentegen bleek dat er slechts één iemand gewond was geraakt, met name I. Deze inconsistenties betreffen een kernelement van verzoekers asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnd wordt.

De stelling dat hij vlakbij geweerschoten had gehoord en zich op het moment van de feiten niet bewust was van het feit dat hij het doelwit was maar pas later doordat zijn vader werd opgebeld door A.S. kan de voormelde vaststellingen niet weerleggen noch verschonen. Toen verzoeker werd gevraagd of hij wel of niet aangevallen werd, antwoordde hij dat hij op een dag ergens naartoe ging en er werd geschoten maar dat hij dit "niet zo had gevoeld". Gevraagd wat hij met dit laatste bedoelde, verwees verzoeker in het algemeen naar de omstandigheden in Karachi en voegde er aan toe dat hij op dat moment nog dacht dat er mogelijk op iemand anders gevuld werd. Even later stelde verzoeker dan weer dat wel degelijk op hem geschoten werd maar dat hij "het gered had" (stuk 5, gehoorverslag, p.18) Indien er op hem werd geschoten en hij "het zou hebben gered", rijst de vraag waarom hij het incident eerst nog had omschreven als een voorval waarbij hij wel zou hebben gemerkt dat er geschoten werd maar dit niet zou hebben aangevoeld als een aanval. Dergelijke incoherente verklaringen zijn bezwaarlijk aannemelijk te noemen.

De loutere opmerking dat er een materiële vergissing is geslopen in één van de FIR's waar er A.M. staat in plaats van A.S. kan de discrepantie niet verschonen, zeker niet in het licht van de overige gedane vaststellingen. De stelling dat indien het een valse FIR zou zijn er een betere dienstverlening zou zijn geweest en er bijgevolg geen discrepantie tussen de twee FIR's zou kunnen worden vastgesteld is niet alleen hypothetisch maar ook weinig ernstig en kan de discrepantie niet verschonen noch verklaren.

Daar waar verzoekende partij nog opmerkt dat de verwerende partij erkent dat er bij terugkeer straffen te wachten staan voor inbreuken op de Pakistaanse immigratiewetgeving en er niet wordt aangetoond wat de leefomstandigheden zijn in de Pakistaanse gevangenissen, wijst de Raad er evenwel op dat door

verwerende partij in de bestreden beslissing desbetreffend het volgende wordt gemotiveerd: *“Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.”* De Raad wijst erop dat de loutere opmerking dat er niet wordt aangetoond wat de leefomstandigheden zijn in de Pakistaanse gevangenissen allesbehalve van aard is om desbetreffend motivering van de bestreden beslissing te ontkrachten. Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft. Verzoekende partij toont niet aan dat de mogelijke bestraffing voor het illegaal verlaten van haar land van herkomst disproportioneel zou zijn. Met het louter verwijzen naar de detentieomstandigheden in Pakistan, toont verzoeker niet concreet aan dat hij überhaupt in de gevangenis zal belanden of dat hij aldaar onmenselijk zal worden behandeld.

Waar verzoeker verwijst naar de omstandigheden waarin het gehoor plaatsvond zijnde een piepklein lokaaltje waarbij drie personen bijna claustrofobisch samenzitten, onder druk waardoor hij zich niet kon concentreren en verward overkwam, dient te worden opgemerkt dat iedere asielzoeker bloot staat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, doch dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en hij de logica en de inhoud van de vragen begreep. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker noch zijn raadsman hieromtrent tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen opmerkingen heeft gemaakt (stuk 5, gehoorverslag).

De voormelde motivering van de bestreden beslissing wordt door verzoeker op geen enkele wijze weerlegd noch wordt voor deze vaststellingen een aannemelijke verklaring gegeven zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota een stukkenbundel neer. Wat betreft de brieven van zijn raadsman in Pakistan, waarvan verzoeker er reeds één neerlegde op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, stelt de Raad vast dat deze een gesolliciteerd karakter vertonen en derhalve objectieve bewijswaarde ontberen. Tevens merkt de Raad dienaangaande op dat op beide documenten de tekst getypt is, dat de stempel die op de desbetreffende stukken werd aangebracht een fotokopie is en dat de referte, de datum en de handtekening met respectievelijk blauwe en zwarte pen erop werden ingevuld en aangebracht. Indien het daadwerkelijk originele getypte brieven zouden zijn van zijn advocaat in Pakistan is het niet aannemelijk dat hierop

een fotokopie te zien is van een stempel met hierop diens gegevens. Het enige wat origineel is op het desbetreffende stuk is de ingevulde referte, datum en handtekening, hetgeen uiteindelijk door iedereen kan worden aangebracht. Wat betreft het document van de Pakistan Muslim League Q waarin zijn lidmaatschap zou zijn bevestigd, dient te worden opgemerkt dat hieruit geenszins kan worden afgeleid of dit document werkelijk afkomstig is van de partij. De inhoudelijke tekst van het document is getypt in het Engels, maar de hoofding werd op geen enkele manier vertaald, zodat de Raad niet kan uitmaken of dit stuk daadwerkelijk van de Pakistan Muslim League Q is. Ook hier merkt de Raad op dat de tekst getypt is en dat de referte, de datum en de handtekening met blauwe pen erop werden ingevuld en aangebracht. Wat betreft de stempel moet worden opgemerkt dat het document eerst werd afgestempeld en pas later de getypte tekst werd aangebracht. Het getypte woord "president" bevindt zich immers bovenop de stempel, waardoor niet kan worden aangenomen dat het om een authentiek stuk gaat. Het attest in verband met de verwondingen van I. blijkt eveneens een fotokopie te zijn waarop de gegevens met blauwe pen werden ingevuld. Ook de erop aangebrachte stempel is een fotokopie hetgeen opnieuw afbreuk doet aan de authenticiteit van het document. Opnieuw moet worden gesteld dat de vermeldingen in blauwe inkt door iedereen kunnen zijn aangebracht. De omslag waarmee de voormelde stukken zouden zijn toegekomen, kan hier geen afbreuk aan doen noch verzoekers asielrelaas aannemelijk maken.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat voormeld artikel bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet dat er in de provincie Punjab in Pakistan, waarvan verzoeker afkomstig is sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, vermag bovenstaande vaststelling niet in een ander daglicht te stellen. Inderdaad blijkt uit de informatie van verzoeker dat de situatie in Punjab als zorgwekkend, gewelddadig en verontrustend kan voorkomen, wat door de commissaris-generaal geenszins betwist wordt, doch hieruit kan niet besloten worden dat burgers thans in Punjab een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont derhalve niet aan dat de informatie waarop de bestreden beslissing gebaseerd is, niet (langer) juist is en dat de besluitvorming van de commissaris-generaal onjuist is. Overstromingen kunnen niet gezien worden als een situatie zoals bedoeld in voormeld artikel 48/4, § 2, c). De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7). Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

C. DIGNEF